

Luzsicza István

Tartozás

nálam okosabbak mondják
hogy amit szüleinktől kaptunk
majd gyerekeinknek adjuk vissza
s végül minden egyensúlyba kerül
ha csak el nem csesszük

azon a szutykos novembervégen
amikor tél még nem hó még nem
de jöttek ünnepek
én mint az állam majdnem megbecsült szolgálja
te addigra már pont hogy jól menő nyugdíjas
így álltam egyszer csak eléd
átmeneti és azóta is tartó
pénzzavaromban
mert hiszen – hiszen tudod
fizetésnapon meghozom
végül elgyűrtem húszezresed
s azt hittem
félmosolyodhoz társult szomorú szemedből
mindent tudok

aztán fizetésnapon hiába vártál
s mire legalább szabadkozni kezdhettem volna
már jött is az ünnep
te meg addigra nem voltál már sehó
mintha bánatos megértésedből
ezt is tudnom kellett volna

és az a húszezres még ma sincs a kezemben
de valahol már mindörökre megvan
én meg ideiglenesen itt állomásozó
és jól a nyakamon maradt
pénzzavaromban

úgy rakom egymás után
fillérről fillérré a forintot
hogy
ha csak el nem cseszem
hát szomorú félmosollyal
már mindent tudjak
amikor egy szutykos novembervégen
valamelyik fiam
egyszer csak eléem áll
mert hiszen – hiszen tudom
és minden egyensúlyba kerül

Bagolyköpet

felborzolt tollával busa fejével gülü szemeivel
vészmadárkodó huhogással
úgy ül az ágon
mintha az alatta tornyosuló
szőrösömök csontkupacok tollmaradványok
tintás papírfecnik
másnak fel sem tűnő pizlicsáré szirszarok
gyanús állagú emészthetetlen halmával
végre minden a helyére került volna

– csak ő ül az ágon
felborzolt tollával busa fejével gülü szemeivel
vészmadárkodó huhogással
tudván ha a megrekedt tartalmakat
nem öklendezné vissza
darabonként maga alá
most a szőrösömök csontkupacok tollmaradványok
tintás papírfecnik
másnak fel sem tűnő pizlicsáré szirszarok
gyanús állagú emészthetetlen halma helyén
saját maga heverne
elfulladt torokkal
felpuffadt testtel
kifacsarodott szárnyakkal
– mintha végre minden a helyére került volna